

TOLDALAGI PÁL VERSEI

AZON TŰNŐDTEM TEGNAP

*Azon tŰnődtem tegnap, hogy mi, vad
gyermekei az Istennek, miért nem
nyugszunk meg végre s élünk boldogan
magunk helyett egymás szeretetében ?
A halált esszük s nem az életet.
Az emberiség nem eszmél magára.
Ezt a világot is úgy látja csak,
ahogy szülője tudta, mondta, látta.*

*Minden marad tehát a régiben:
harácsolunk és mészároljuk egymást,
leromboljuk, amit más épített
és mindezekre elvárjuk az áldást.
Így lenne isten, aki mégsem az,
érdekeink védője, mint a zsoldos,
így lenne ő a bosszú istene
s lenne hűséges a hatalmasokhoz.*

*Milyen hazugság és milyen hamis
reménykedés ! De hányan hittek ebben
s hisznek ma is még. A világot és
az Istent én is magamnak szerettem.
Ma már tudom, hogy le kell mondani
mindenről, hogy megnyerjünk újra mindent,
hogy az emberhez másként közelebb
nem lehet ő a föld porában itt, lent,*

*és hiszem azt, hogy az élet csupán
mindannyiunk próbája; hogy az ember
zaklatott szive annyiszor telik
meg boldogtalansággal, félelemmel.
Ilyenkor mélyen elszomorodik
s azon tŰnődik, mint én, hogy miért nem
nyugszunk meg végre s élünk boldogan
magunk helyett egymás szeretetében.*

ALMODÓ TERMÉSZET

*Egymás mellett állnak a vén fák.
A törzsük ráncos, mint öreg
emberek arca. Egy nehéz ág
súrolja lassan a követ,*

*ami kövéren fekszik itt, a
fűben, kiálló részeit
mintegy a föld közé szorítva.
A vadvirágok s méheik*

*olyanok, mint a nyári álmok,
amiknek spirálmenetén
egész szelíden átszivárog,
hogy szívemben legyen a fény.*

A LEGJOBB ÁLOM

Levetette ruháját és bebujt
az ágyba, a jótékony, lágy melegbe.
A szívében érezte még a súlyt,
amely a tompa fájdalommal egy, de

aztán a kézzel fogható világ
eltűnt és ő lebegett, egyre szállt csak
az álom pára-rétegein át,
megittasodva annak a madárnak

a könnyedségével, ki hazatér.
Úgy tetszett, hogy körvonalakká válik
a félhomály s időnként odaér
bizonytalan árnyékához egy másik.

A legjobb mégis az volt, hogy ha
rák módjára odabújt, hova fény se
hatolt, befúrva egészen magát
a mindennapos megsemmisülésbe.

TEGNAP ÉS TEGNAPELŐTT

Az idő, ami mögöttem van,
a tegnapi s tegnapelőtti,
mint a folyó, ami kiáradt,
az öntudatomat elönti.

Feltűnnek a kertek, házak; újra
reggeledik és jön az este.
Minden olyan igazi, mintha
le volna fényképezve, festve.

Milyen különös mondom, mint a
mély álomban, vagy ájuláskor,
de hang nélkül, mivel ilyenkor
csak a szavak értelme lánghol,

különben minden mozdulatlan:
a levegő, a napi élet.
Szeretném, hogyha énekelni
kezdenének el a szirének,

hiszen már oly sokat bolyongtam,
magamon túl sosem haladva,
hogy legjobb, ha eszemet vesztem
és rákönyökölkölök a napra.